

SETKÁVÁNÍ

List sborů Českobratrské církve evangelické
v Brně I a Brně II

ROČNÍK XXVIII 1/2026

Nahrávání velikonočních vigilií pro blahoslavácký youtube-kandl

Obsah

- 2 **BIBLICKÉ ZAMYŠLENÍ: Výkřik na kříži**
David Sedláček
- 4 **OKÉNKO DO STARŠOVSTVA**
Jura Popelář a Mariana Boudová
- BYLO**
- 9 **Stručně z Brna I**
Ondřej Macek
- 10 **Stručně z Brna II**
Markéta Tardy Páralová
- 12 **Plejáda bosých nohou**
Lenka Dobrovolná
- 13 **Deset týmů na Zelené faře**
Iva Květonová
- 14 **Fotografie zúčastněného**
Ondřej Macek
- 16 **OKÉNKO K DĚTEM: Christian Karl André**
Iva Květonová a Iva Tůmová
- 20 **ROZHOVOR: Uprázdňenost je čas milosti**
Lenka Dobrovolná
- 26 **SETKÁNÍ: V církvi se cítím jako doma**
Markéta Tardy Páralová
- 33 **KALENDÁŘ**
- 36 **FOTOREPORTÁŽ**

Výkřik na kříži

Píseň 512 Kristus příklad pokory

Byl trápen a pokořil se, ústa neotevřel; jako beránek vedený na porážku, jako ovce před stříhači zůstal němý, ústa neotevřel. Byl mu dán hrob se svévolníky, s boháčem smrt našel, ačkoli se nedopustil násilí a v jeho ústech nebylo lsti.

(Izajáš 53, 7, 9)

Dva evangelisté (Marek, Matouš) zaznamenávají, že Ježíš v poslední hodině vykřikl slova Žalmu 22 „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil!“ Jak výkřiku rozumět? Čtenáře evangelia tato Ježíšova modlitba uvádí do rozpaků. Mají pocit, že pouto mezi Ježíšem a nebeským Otcem bylo roztrženo. Proto se mnozí vykladači snažili otupit ostří tohoto výkřiku z kříže. Ježíš však tuto opuštěnost podstoupil. Opuštěnost, která patří k lidskému utrpení. Boží Syn podstupuje utrpení Božího mlčení. A tak se staví do jedné řady se všemi zoufale volajícími. Zakouší hořkou zkušenost vzdáleného, mlčícího Boha.

Apóstol Pavel píše v listu Filipským, že Ježíš se do posledního bodu zřekl své výsady být Božím Synem, a k tomu patří, že si to ani v hodině vlastní smrti neulehčil nějakým trikem. Prožil to, co prožívají mnozí lidé: smrt v opuštěnosti. Dokonce v opuštěnosti svými bližními. Děsí nás opuštěné děti, které umírají bez rodičů uprostřed válek a lidského běsnění. Naše dějiny znají smrt v opuštěnosti vězňů koncentračních či převýchovných táborů po celém světě, v zákopech dnešních válek... Všechna bída světa se odráží v Ježíšově výkřiku: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ I tuto temnou stránku utrpení Boží Syn vzal na sebe. Ježíšova smrt není divadlem, ale ani důstojným skonem milovaného otce rodiny, který umírá sytý dnů v kruhu svých blízkých...

Co se týče smrti, není v křesťanství nejdůležitější skutečnost, že musíme zemřít, ale že zemřel Kristus. Křesťanství si nerazí cestu do srdce člověka tím, že by vzbuzovalo strach ze smrti. Ježíš přišel osvobodit lidi od

strachu ze smrti, ne ho zvětšit. Boží Syn vzal na sebe tělo a krev, „aby svou smrtí zbavil moci toho, který má vládu nad smrtí, totiž ďábla, a vysvobodil všechny, kteří byli po celý život drženi v otroctví strachem před smrtí“ (Žd 2,14n).

Modlitba

Vzkříšený Pane Ježíši Kriste, sestoupil jsi do říše smrti a všechno mrtvé ve mně jsi uchopil do svých rukou, abys to znovu uvedl do světla a do života. Odvalil jsi kámen, který mě tíží a brání mi žít. Přetl jsi pouta, která mi nedovolují volně se pohybovat. Vstal jsi z mrtvých a dáváš mi jistotu, že i já mohu vstát spolu s Tebou z hrobu vlastního strachu, z hrobu své temnoty a rezignace. Ty ses po svém zmrtvýchvstání ukázal Marii Magdalské. V setkání s tebou zakusila, že láska odnímá smrti její moc.

Dej mi uvěřit, že i mně ve smrti vyjde vstříc tvé slovo lásky. Dej mi důvěru v to, že kdekoli nás rozděluje svár, tam slovo lásky vnáší život. Dej mi účast na svém zmrtvýchvstání, ať přistupuji k druhým lidem zpříma a s nadějí, protože také v nich je tvá láska silnější než smrt. Amen.

Poslání Fp 2, 5—11

Nechť je mezi vámi takové smýšlení, jako v Kristu Ježíši: Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člověka se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži. Proto ho Bůh vyvýšil nade vše a dal mu jméno nad každé jméno, aby se před jménem Ježíšovým sklonilo každé koleno — na nebi, na zemi i pod zemí — a k slávě Boha Otce každý jazyk aby vyznával: Ježíš Kristus jest Pán.

Požehnání

Hospodin ať ti žehná a chrání tě.

Hospodin ať rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv.

Hospodin ať obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.

Píseň 542 Nedělní ráno vzešlo nám

David Sedláček ■

Okénko do staršovstva

Setkávání presbyterů Brno I

Při prosincové schůzi jsme po biblickém úvodu popřáli oslavencům Elišce a Milanovi. Dnešní ohlédnutí za měsícem práce farářů bylo „jen“ poloviční, neboť byl bratr farář nemocen, a tudíž nepřítomen. V obou shrnutích byl pozitivně hodnocen benefiční košť vín pro Diakonii jako příjemné neformální setkání s dobrovolníky a členy sborů. Reflektovali jsme hlasy členů sboru, kterým se nezdají vhodné některé prvky z výstavy nyní instalované v Červeném kostele.

Probrali jsme organizaci volebního shromáždění, svolaného na 11. leden 2026, jehož jediným bodem je opakovaná volba obou našich farářů. Letos nás čekají ještě volby poloviny starších, takže jsme plynule přešli do diskuze o březnové volbě, vhodných kandidátech a zjišťování počtu hlasovných členů sboru.

Vyslechli jsme zprávy stavební komise. Stavební úpravy na Opletalově byly ukončeny s konečnou cenou nižší, než byla projektovaná. Opravy na kostele také pokročily k závěrečné fázi, zbývá hlavně dočištění okapů a svodů. Díky všem, kteří za těmito projekty stojí.

Zpráva finanční komise zazněla na závěr schůze, jednalo se o nájemném a také o příspěvcích a darech. Odsouhlasili jsme koupi robotického vysavače do sborových prostor pro průběžný úklid největších nečistot.

Lednovou schůzi jsme zahájili čtením z knihy Lži o Bohu, kterým věříme. Dnešní debata nad ohlédnutím farářů byla dosti košatá, protože se jednalo o období vánoční, rozestup mezi schůzemi presbyterů byl docela dlouhý a opravdu hodně se toho stalo. Obzvláště byla zmíněna akce tvoření ochranovských hvězd — jak organizace, tak přínos pro společenství sboru. Další reflexe uplynulého období zahrnovala i diskuzi o bohoslužbách v termínech Silvestr a Nový rok, o jejich návštěvnosti jak místních, tak lidí ze sborů, v nichž se tato setkání již neorganizují.

Probrali jsme proběhlé volby farářů našeho sboru a jejich organizaci. Pokusíme se přenést tyto poznatky i do březnové volby presbyterů. Volba

proběhne na výročním sborovém shromáždění 22. března, ustavující schůze nového staršovstva proběhne 30. března.

Diskutovali jsme také o tom, jak vyjádřit podporu lidu Ukrajiny, která již čtyři roky čelí ruské agresi. Přešli jsme na téma misie a oslovování nových účastníků bohoslužeb — doporučujeme návštěvu presbyterní konference, která proběhne 7. března v Blahoslavově domě.

Také jsme si nechali představit rekonstruované prostory EGY. Provedli nás paní ředitelka Konvalinková a Petr Konvalinka.

Do únorové schůze nás uvedla slova knihy Kazatel o tom, že vše na světě má svůj čas. S faráři jsme se ohlédli za uplynulým obdobím, zhodnotili jsme například sborový oběd jako velmi zdařilý. V rámci diskuze o bohoslužbách v sále Václava Pokorného zazněla i poznámka o akustice prostor. I přes provedená opatření není úplně dobrá, v ostatních prostorech fary pak spíše hrozná. Budeme se tomu dále věnovat a chtěli bychom přijít s řešením, které sníží hlukovou zátěž probíhajících akcí.

S blížící se volbou starších se musíme zabývat organizací volby, což zahrnuje oslovování kandidátů, přípravu „tabla“ s představením volených zástupců, rozdělení rolí při sborovém shromáždění a samotný program volební části. Příprava na výroční sborové shromáždění dále obsahuje výroční zprávu a jednotlivé zprávy o hospodaření sboru, o stavebních záměrech a zprávu o revizi účtů sboru.

Vyslechli jsme krátké oznámení o přípravě výpomocných kazatelů z našeho sboru. Zabývali jsme se kalendářem sborových akcí, také z hlediska zastupitelnosti a vzájemné pomoci při organizaci sborových aktivit v dalších měsících. Finanční komise připravuje návrh rozpočtu na rok 2026. Část stavební komise a další nyní pracují na přípravách dalších oprav a úprav našich budov. Patří jim za to velký dík, stojí to hodně sil a času.

Jura Popelář ■

Setkávání presbyterů Brno II

V posledním čtvrtletí jsme (snad) zase o něco pokročili v hledání nového faráře. Sestavovali jsme rozpočet na tento kalendářní rok, připravovali výroční sborové shromáždění a také jsme vyrazili na výjezdní zasedání.

S hledáním faráře jsme začali již v září 2023, kdy se konala první schůze tzv. farářské komise. Název komise byl zpočátku spíše pracovní, protože vlastně moc nedává smysl, když v ní žádný farář není zastoupen. Ale za dva a půl roku se ten název natolik vžil, že se nad ním možná už nikdo nepodivuje. Za tu dobu jsme odeslali šestnáct osobních dopisů, kterými jsme oslovili patnáct různých farářů. Ze začátku jsme vtipkovali, že prvním osloveným farářům třeba ještě budeme psát podruhé. Ale jak už čísla výše napovídají, skutečně na to došlo. Nerozesílali jsme všem ten stejný dopis, ale o každém oslovovaném faráři jsme se pokoušeli něco zjistit a napsat mu dopis na míru. Pokud se nepletu, oslovili jsme ještě aspoň další tři faráře neoficiální cestou. Nejprve jsme se zaměřovali na faráře, kterým končilo povolávací období v jejich současných sborech. S postupem času jsme ale od této strategie upustili. Se třemi oslovenými se farářská komise sešla také k osobním rozhovorům.

Jak to dopadlo s prvními dvěma, už víte (nebo si přečtete předchozí čísla Setkávání). V půlce ledna tohoto roku jsme se setkali se současným kandidátem na faráře, kterým je David Sedláček z Miroslavi. Vzájemná diskuze byla moc příjemná, a tak staršovstvo na únorové schůzi diskutovalo o případném termínu nástupu bratra faráře Sedláčka do našeho sboru a pověřilo farářskou komisi, aby s ním pokračovala v jednáních. Z nich také vyplynulo, že Davidův nástup by byl možný až v létě 2027. Dřívější termín by nebyl ideální s ohledem na miroslavský sbor i na školní povinnosti dětí Sedláčkových, což naprosto chápeme a rádi bychom jim vyšli vstříc. Možná to někdy vypadá, že farářská komise ráda dělá tajnosti. Opravdu se snažíme členy sboru co nejvíce informovat, ale zároveň chceme brát ohledy na soukromí kandidátů, a jejich jména tedy oznamujeme až po jejich souhlasu. Jméno současného kandidáta jsme zveřejnili až teď v březnu, protože jsme respektovali jeho přání, že chce nejprve v Miroslavi sám oznámit, že jedná s naším sborem. Pokud budou další rozhovory probíhat dobře, mohlo by se volební sborové

OBRÁZKY ZE STARŠOVSTVA DÍL 13. "UCHAZEČ"

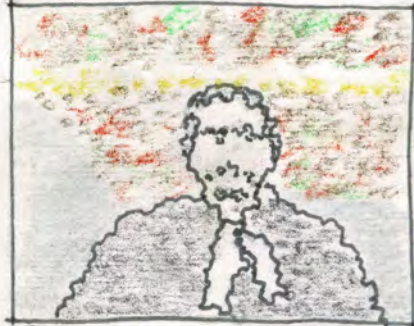
SBOR BRNO II JE BEZ KAZATELE TAK
DLUHO, ŽE UŽ TO SKORO VTPADÁ JAKO ZAMĚR..

KRESLÍ: PETR D!
PÍŠE: ŽIVOT

NAHLUVY S MAROŠEM ELPERY-
NEM NEČEKÁNE ZKRACHOVÁLY

FARÁŘSKÁ KOMISE SE ALE OKLE-
PALA A ROZJELA VELKOU ZVACÍ
KAMPANÍ

USILÍ NAKONEC PŘINESLO
PLOD(Y) - NA SCĚNĚ SE
OBJEVIL TAJEMNÝ UCHAZEČ

KOMISE NECHTĚLA ZVEŘEJNIT
JEHO JMENO ...ALE ZPRÁVA O
JEDNÁNÍ SE OBJEVILA V OHLAŠKÁCH

...A NÁPOR ZVEDAVCŮ ZAČAL BÝT
NEÚNOSNÝ. KDYŽ KOMISE ODKRY-
LA JEHO IDENTITU CELEMU STAR-
ŠOVSTVU, ZAČALA PROSAKOVAT DO
SBORU ...

...A PODOBA UCHA-
ZEČE DOSTALA JAS-
NĚJŠÍ OBRYSY

UŽ TUSÍTE, O KOGO JDE? NE? TAK ČTĚTE (PŘÍŠTÍ) SETKÁVÁNÍ!

shromáždění uskutečnit na podzim tohoto roku. Předtím by se ale mělo konat představení Davida Sedláčka sboru při bohoslužbách a během následné besedy. O tom všem vás budeme včas informovat.

V únoru se také konala tradiční výjezdní porada staršovstva. Tentokrát jsme se sešli na Jezírku. Na páteční večer nám Eva Kazdová připravila krátký program, který nás povzbudil k zamýšlení a vzájemnému sdílení. Zároveň pro nás Dan Doubrava nachystal neřízenou degustaci vín z různých koutů Evropy. U toho jsme společně vařili polévku na sobotní večeri a probírali jsme sborová i různá neformální témata. Sobota už byla hodně pracovní — procházeli jsme náš rozvojový plán a stav plnění úkolů, které jsme si naplánovali v minulém roce; zároveň jsme diskutovali úkoly, které nás čekají letos. Zjišťujeme, že při plánování úkolů jsme byli energičtější než při jejich plnění, ale to už tak asi bývá. Každopádně si říkám, že je fakt užitečné se k rozvojovému plánu v pravidelných intervalech vracet a uvažovat nad naší prací pro sbor taky z dlouhodobého hlediska. Na běžných schůzích staršovstva se řeší hlavně aktuální úkoly, ale na hlubší promýšlení aktivit nezbývá moc času.

Z hospodářských záležitostí sboru jsme se na posledních schůzích věnovali hlavně přípravě sborového rozpočtu na rok 2026 a výročního sborového shromáždění, které se letos koná koncem března. V tomto roce nás čeká výměna elektroinstalace v hlavním sále i ve společných prostorách bytového domu. Plánujeme také opravu obchodů: výměnu výloh a dveří a instalaci vzduchotechniky. Součástí by měla být i oprava parteru zahrnující ideálně i antigraffiti-nátěr. V tomto roce nás zřejmě čeká také příprava na opravy velkého farářského bytu s tím, že samotná rekonstrukce by se konala až v roce 2027.

Pokud by vás zajímaly podrobnější informace týkající se nejen staršovstva, určitě se na nás neváhejte obrátit buď osobně, nebo přes e-mail (staršovstvo-posta@blahoslavak.cz nebo mariana.boudova@blahoslavak.cz). Budu ráda za jakoukoli odezvu na práci staršovstva nebo třeba na tento článek. Zajímalo by mě, co se vám v našem sboru líbí nebo co vás štve a jestli se k vám včas dostávají informace, které potřebujete.

Mariana Boudová ■

Stručně z Brna I

Také na Pellicově a Komenského náměstí párkrát napadl sníh. A mrzlo tak, že si Ondřej jednou nasadil i farářskou čepici a Iva si pořídila vyhrávanou vestu pod talár. Sýkorky ze Špilberku ocenily slunečnicová semínka.

Na svatojakubské faře debatovali zástupci římskokatolické církve, Církve bratrské, baptisti a českobratrští evangelíci o tom, jak rozumějí církvi, a potom slavili společně bohoslužby. Ondřej u sv. Jakuba kázal i při hlavní nedělní mši, aby tamní děti zjistily, že faráři obou komunit jsou si podobní hlavně tím, že jsou oba plešatí.

Faráři byli zvoleni na další etapu, sprint i běh na dlouhou trať.

Už přes jedno desetiletí se moc neobměňuje tým kuchařek, které po deset týdnů během podzimu zajišťují večere pro kurz Alfa. V lednu je pro

Pub-porada vedení brněnského prvního sboru

změnu pozvali na večere oba faráři. Chcete si nechat uvařit farářkou a farářem? Přidejte se do týmu Alfa!

Sborové děti přespaly na Zelené faře a viděly, co nikdy neviděly. A také se tam konaly rodinné bohoslužby a sborový oběd.

Farářka s farářem, kurátorem a místokurátorem šli do hospody. Měli řízky a pivo. A dobře lutersky probírali život sboru.

V Červeném kostele proběhla opožděná vernisáž výstavy Karla Cudlína Rustonky. A brněnská premiéra moderního duchovního oratoria Josef od Matouše Hejla. Návštěvníci si mohli dosyta užít krásy králického překladu Bible (koflík, nejvyšší nad drabanty ad.).

Na Červeném kostele se objevil při už žel čtvrtém výročí ruské invaze na Ukrajinu banner s ukrajinskou národní květinou a s citátem J. A. Komenského. Citát pochází ze spisu Unum necessarium a doslova zní: „Všichni společně máme svá místa na velkém jevišti světa: co se zde děje, týká se všech.“ Konala se také sbírka na pomoc Ukrajině podpořená prodejem koláčů a Luftem šatníku.

Už potřetí proběhl Pubquiz pro Diakonii. Na volnočasové aktivity klientů Ovečky jsme vybrali přes šest tisíc.

Ondřej Macek ■

Stručně z Brna II

Poslední adventní neděli uvedly děti pod vedením učitelů a učitelek nedělní školy vánoční hru, kterou sepsal bratr Michal Marek a režíroval ji (dle svých slov už naposledy, tak uvidíme, jestli za pár měsíců svůj názor nezmění) spolu se sestrou Lenkou Dobrovolnou.

Některé služby Boží o Vánocích a na přelomu roku jsme slavili společně se sborem Brno I. Dne 26. prosince v Blahoslavově domě a na Silvestra a Nový rok v Červeném kostele.

V lednu se konal další hudební nešpor této sezony, který pro nás připravili cembalisté z Konzervatoře Evangelické akademie. A také u nás našli azyl znavení mládežníci po protančené noci na Plesu k počtě 111. narozenin Bilba Pytlíka.

V minulých letech bývalo zvykem, že jsme chodili společně bruslit a pak se vraceli do kostela na oběd. Letos jsme tyto dvě akce rozdělili. K bruslení jsme využili mrazivé dny v půli ledna a společný oběd, skoro masopustní, připravili až 8. února. K prostřenému stolu jsme pozvali klienty a pracovníce z Centra denních služeb Diakonie ČCE.

Pro členy pořádáme několik pravidelných akcí — biblickou hodinu pro děti, setkání střední generace, kavárničku pro dříve narozené a mateřský klub. V kazatelské stanici v Tišnově probíhají biblické hodiny pro mladší a starší děti zvláště a stejně tak i dospělí mívají svá setkání. Tyto akce nabízejí možnost zamýšlet se nejen nad biblickými texty, ale také sdílet své dojmy z cest (např. Milča Řezníčková povídala o Pompejích), podělit se o informace ze svého pracoviště (např. Adéla Bednaříková z Podaných rukou), společně uctít památku obětí nacismu (Markéta Páralová připravila prezentaci o osvětimském táboře) nebo podniknout výlet do minulosti (Petr Peňáz hovořil o předbělohorských evangelících v Brně).

V uplynulém čtvrtletí jsme se rozloučili se sestrami Dagmar Hádovou a Jiřinou Kuchařovou a bratrem Milanem Řádkem. Zároveň se náš sbor rozrostl o dalšího člena, Silvie Piknovou, již na konci ledna pokřtila sestra farářka Iva Květonová.

Výhledově nás čeká seniorátní konference na téma Objevování víry a pak další hudební nešpor, při němž zazpívá pěvecký sbor Godháj. Tento nešpor bude spojen s vernisáží obrazů klientů výtvarné dílny Atrium, která funguje pod hlavičkou organizace Za sklem. Pilně se taky připravujeme na výroční sborové shromáždění, které se uskuteční v neděli 22. března.

Markéta Tardy Páralová ■

Plejáda bosých nohou

Nikdy dopředu nevíte, kolik lidí vezme vážně dresscode, jdete-li na akci, která něco takového umožňuje. A narozeniny Bilba Pytlíka, jak s mládežnickou hravostí sliboval plakátek letošního Plesem, se rozhodnete chápat spíš jako nezávaznou srandičku.

SVŮJ omyl pochopíte již v zádveří, když narazíte na Luboše v režné košili, v hnědých kalhotách po lýtku, ve zlatavé paruce, v ruce dřevěnou hůl, která se stává jeho balančním souputníkem. A hlavně — bez bot! S hrůzou se rozhodnete sledovat nohy ostatních účastníků plesu. Pánské střevíce, blyštivé i střídme lodičky na podpatcích, občas barefoot obuv a občas vskutku a doslova barefoot. Ples naboso. Jen doufáte, že bosáci nepůjdou tančit mezi lodičkové dámy, bojíte se o jejich zatím neporušené nártý. Uklidníte si, když vidíte, že někteří mají „jen“ dlouhé elfí uši nebo slušivé květinové věnce. Ale pak kolem vás projde bytost celá zahalená v černý magický tyl. Snad vidí, vy jí ale do tváře nevidíte. Takže vlastně nevíte, jestli ji znáte. Naštěstí pohledem zachytíte dvorního evangelického fotografa @Benfoto a spokojeně si ulevíte, že to, co vidíte, bude pro věčnost zachyceno a poskytnuto ke zhlédnutí.

S (nejen) evangelíky je opravdu legrace! Vedle toho všeho se ale rozhodně nemusíte bát, že byste přišli o tradičně skvělé moderátory, o Zuzčino klasické předtančení i Juliino ohnivé flamengo, o dávku všech těch standardů, latiny i prachspřestého rock'n'rollu, o tombolu, v níž většinou nevyhráváte, ale letos si odnášíte alespoň sušené klikvy (takže dort zase nic), o alko i nealko bar s usměvavými znalci vín a hlavně — naprosto famózní pult s jednohubkami, chlebíčky, toasty a jinými delikatesami, které budí dojem naprosté profesionality.

Obrovskou vděčnost ale především cítíte za to, že se máte opět možnost setkat s milými známými — ať už jsou dneska za výstředníky či za nudné kravatáky či motýlkáře.

Lenka Dobrovolná ■

Deset týmů na Zelené faře

Na Zelené faře se na konci února uskutečnil další ročník oblíbeného Pubquizu pro Ovečku, který přilákal celkem deset soutěžních týmů. Účastníky čekal večer plný zapeklých otázek, přemýšlení i přátelského soupeření.

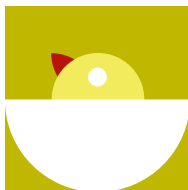
Soutěžní otázky byly tentokrát opravdu náročné, a tak se mezi týmy odehrával vyrovnaný a napínavý souboj až do posledních kol. Mezi účastníky nechyběli čtyři klienti Ovečky, zaměstnanci Diakonie ani lidé z brněnských sborů a další hosté z různých míst. Právě tato pestrá skladba soutěžících přispěla k velmi příjemné atmosféře celého večera.

Přestože některé otázky dokázaly potrápit i ty největší znalce (například ta o tom, ve které africké zemi zemřel Dag Hammarskjöld), nálada mezi soutěžícími zůstávala po celou dobu skvělá. Nikdo neklesal na mysli, a naopak mnozí ocenili, že si ze soutěže odnášejí nové zajímavé poznatky.

Díky kvízu se účastníci dozvěděli například o dánském experimentu, o akci „Zámky“ Přemysla Pittera, o počtu kotlů v brněnské spalovně SAKO nebo o slavném diamantu Koh-i-Noor. I to je ostatně jedním z hlavních kouzel pubquizů — nejen soutěžit, ale také se něco nového dozvědět.

Ačkoli šlo o soutěž, největší výhrou byla nakonec společně strávená chvíle, dobrá nálada a radost ze sdíleného večera. Další ročník tak opět potvrdil, že Pubquiz pro Ovečku je setkáním, kde nejde jen o správné odpovědi, ale především o lidi.

Iva Květonová ■

Fotografie zúčastněného

V Brně panuje takový letitý mýtus, že Červený kostel je odsvěcený, zavřený, zkrátka nefunguje.

Petr Lindner ve svých fotografiích zachycuje, že a jak tu lidé i v našem 21. století žijí svou víru. A to nejen každou neděli.

Ale jde to — zaznamenat, čemu věříme?

Petr byl a je leccíms. Jezdil s traktorem, řídil reklamku, vedl časopis, který kdysi Čechům přibližoval nový svět digitální fotografie, propagoval Nikon, popularizuje koloběžky.

Zakládá si ovšem na tom, že nikdy nefotil akty a svatby. První mu moc nevěřím, protože to podle mě zkusil každý, kdo se kdy díval přes objektiv. A snoubence sám vlastně spíš povzbuzuji, ať si doma svatební fotku určitě pověsí. Aby jim připomínala, že někdy milovali, slibovali, vykročili, chtěli vydržet. Ale zároveň ani ten nejdražší fotograf nezachytí, co v tom okamžiku ti dva skutečně cítili, čemu věřili, o čem snili... Láska se nedá vyfotit. A myslím, že s vírou je to vlastně stejné. Zachytit se maximálně dá to, jak se projevují. Zaznamenat lze gesta, místa, okamžiky, lidi.

Na Petrových fotkách nenajdete sepnuté ruce, zbožně přimhouřené oči, extatické spirituální projevy... Víra se žije v hovoru, při jídle, smíchem na faře, hrou na kytaru.

Nevím, co dělá dobrou fotografii dobrou... Pro mě i něco, co na ní není, co je jen naznačeno, ale fotograf nás k tomu nějak pozval...

I život církve se dá reportážně sledovat a čekat na světlo, kompozici, emoci, námět atd. Petr to však, myslím, dělá trochu jinak. Je uvnitř dění, do kostela nechodí fotit, ale být. Sám, s druhými hledá Pána Boha. Jasně, že i on číhá, je nepříjemně blízko, je tam, kde ho nečekáme. Nejsou to však fotky pozorovatele, ale zúčastněného.

Před pár týdny bylo Petrovi šedesát a tvrdí, že padesát let fotí. Když mně bylo deset, také jsem toužil fotit. Můj tatínek mi výchovně koupil Ljubitel, rusky Любитель, česky amatér, se slovy, že buď se naučím fotit touto zrcadlovkou, nebo to nemá smysl. A dědeček mi k ní občas

*Výstava bude k prohlédnutí během bohoslužeb i po nich
v období mezi 5. dubnem a 10. květnem 2026*

půjčil krabičku v koženém pouzdře s exotickým názvem expozimetr, jehož princip jsem vlastně nikdy nepochopil. Skončil jsem tak vlastně dřív, než jsem začal... Petr dostal československý Flexaret, dnes jich má s Kateřinou v předsvatebním společném jmění jedenáct, a dělá krásné fotky.

Ke stroji totiž od Pána Boha dostal i nemalý dar.

Ondřej Macek ■

Christian Karl André

Ani ve snu by mě nenapadlo, že po mně jednou pojmenují odrůdu révy vinné, křížence Frankovky a Svatovavříneckého. Šlechtěním jsem se svého času hodně zabýval. Založil jsem spolek pro umělé zušlechťování ovoce. Bylo to právě v Brně. Dovedu si tedy dobře představit, že tento kříženec by mohl mít tmavou až granátově červenou barvu a ve vůni by se daly vytušit tóny borůvek, případně i povidel. Takové víno bych si s chutí dal!

Přírodověda a zemědělství však nebylo tím, co mě přimělo v pondělí 17. září roku 1798 vyrazit s celou rodinou z německého Eisenachu do moravského Brna. Vyskytla se mi totiž možnost stát se zde ředitelem luterské evangelické školy a rozvinout pedagogické dílo, které bylo jednou z mých velkých vášní.

Stěhování bylo velmi náročné. Jen beden s mými sbírkami minerálů, hmyzu, dřev, s matematickými a fyzikálními přístroji, knihami a dalšími pomůckami bylo 31 s celkovou váhou skoro tři tuny. K tomu 24 lidí. Kromě vlastních sedmi dětí jsme měli čtyři adoptované a šest svěřených do péče. K tomu kočí, dvě služky, písař a vychovatelka. Abych tak početnou rodinu uživil, musel jsem se hodně otáčet.

Na Kobližné ulici pro nás evangelický sbor pronajal prostorný dům a k tomu ještě zahradu na Veveří, abych tam mohl provádět přírodovědné pokusy a vodit studenty na odborné exkurze.

Práce na rozvoji pedagogických metod a utváření cílů pro výuku mě zprvu zcela pohltila. Zúročil jsem své zkušenosti z vlastní dívčí školy, kterou jsem založil v Gotě.

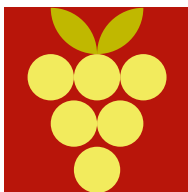
V době mého působení získala škola vysokou úroveň a dobré jméno. I rodiny římských katolíků stály o to, aby u nás jejich děti mohly studovat. Asi za největší úspěch svého ředitelování považuji, že se mi k nám podařilo přizvat věhlasného švábského učitele Karla Augusta Zellera, který do výuky odvážně zaváděl v té době revoluční myšlenky Johanna Heinricha Pestalozziho. Šlo v nich o souhrnný přístup k mladému člověku se snahou pomoci mu k harmonickému rozvoji osobnosti. Něco jako

český Jan Amos Komenský. S Karlem jsme výuku rozvrhli jednak jako denní (ta měla žáky připravit na pozdější studium na gymnáziu, učilo se ve třech třídách), a taky jako nedělní školu pro konfirmované věřící. Nešlo v ní čistě jen o vyprávění biblických příběhů a přemýšlení nad nimi, jak to běžně známe. Snažili jsme se během nedělních odpolední poskytnout celoživotní vzdělávání pro ty, kteří si nemohli dovolit denní studium nebo měli zájem si své vědomosti doplnit o znalosti v technologických oborech či v ekonomii.

Moje pozornost se však postupně začala zaměřovat stále víc mimo školu, až jsem v roce 1812 své ředitelování ukončil. Velmi mě lákalo zapojit se do práce Moravské hospodářské společnosti pro zvelebení orby, a tak jsem se stal jejím sekretářem. Začal jsem vydávat noviny *Patriotisches Tagebuch* a editoval týdeník o novinkách v ekonomii. Stal jsem se jedním ze zakladatelů Františkova muzea, dnešního Moravského zemského muzea. Naprosto mě pohltil průzkum Moravského krasu. Měl jsem obrovskou radost, když jsem přišel na kloub jeho říčnímu systému, což se dosud nikomu nepodařilo. Napsal jsem o tom několik knih, dokonce i průvodce jeskyněmi a spletitými chodbami.

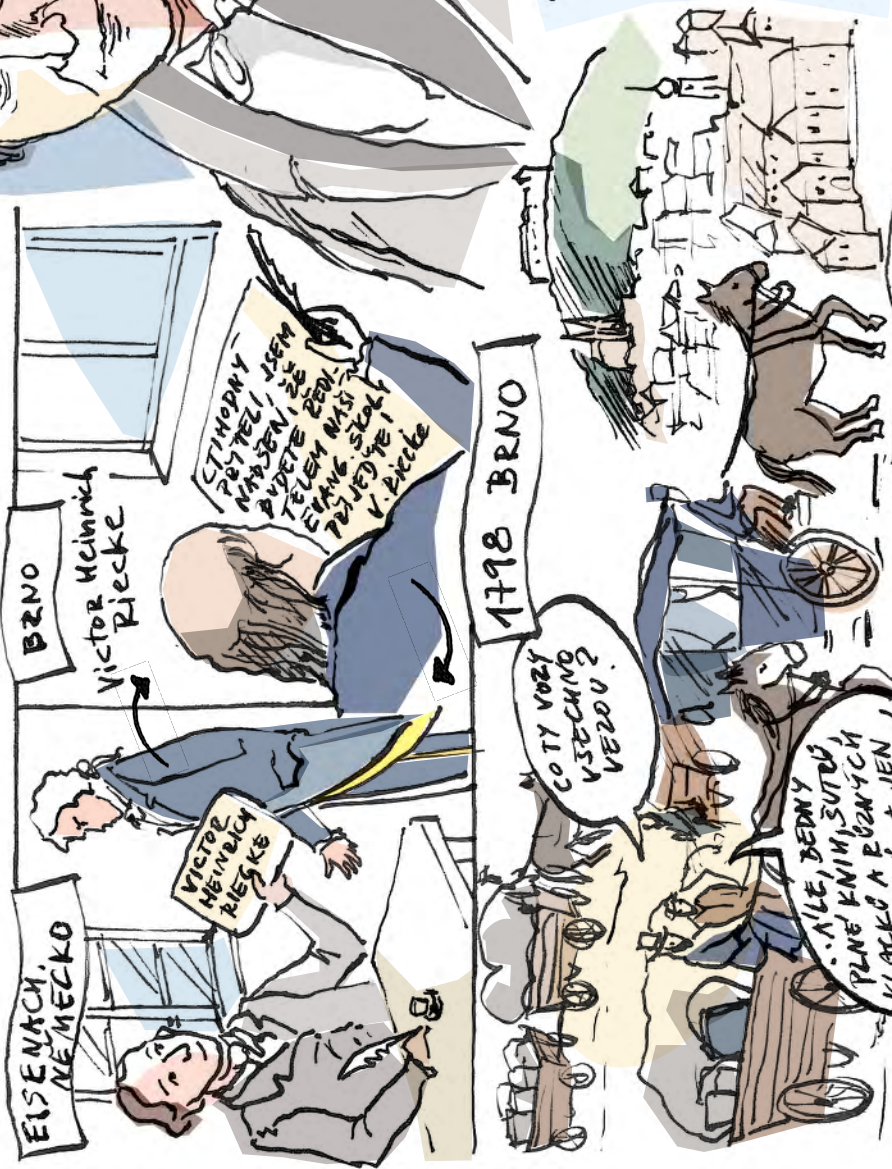
Co mi však při pobytu v rakousko-uherské monarchii velmi vadilo, byla všudypřítomná přísná cenzura. Nějak jsem si na ni za těch 22 let v Brně nezvykl. Omezovala mě v práci i v osobním životě. A tak jsem se nakonec rozhodl vrátit se zpět do Německa, do Stuttgartu. Tam jsem 19. července 1831 ve svých 68 letech zemřel.

Iva Květonová ■

CHRISTIAN KARL ANDRÉ

20.3.1763 - 19.7.1831

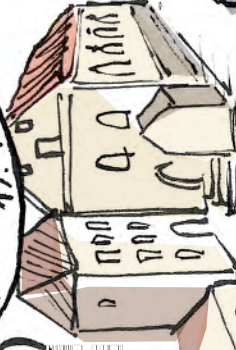
- německý učitel, přírodovědec, zemědělec, publicista, osvícenec
- ředitel evangelické školy v Brně (1798-1812)
- sekretář moravské hospodářské komory

VERCAJKU. A O
DĚTI MÁ PÁN ANDRŠ
17. ...

TAK SE
TAKO?

NÁŠE
ŠKOLA BUDE
VELLĚPSÍ
VE MĚSTĚ.

1817

PAN HENŘ, PŘED
ČÍSLO FRANTIŠKOVY
KONEČNĚ MÁŠ NÁVŠT
NA ZEMĚNĚ PĚTID
DOUBNĚHO MURER
SCHVÁLIL.

PŘEDNÍ
MORAVSKÉ
ZE MUSEUM

MORAVSKÁ
HOSPODÁŘSKÁ
KOMORA

JOSEF BOŽEK
POZDĚŠÍ
V MĚSTĚ
PRVNÍHO PAROVŮZ

PŘEDSTAVU
VAM NOVEHO
VATELE. VELHUS
UČIT PAN KARL
UNT ZELER.

VELL BÝŠ
K VAM DO ŠKOLY
NÁŠEHO?
NĚPĚKÁ.

MOHU
MU DÁVAT
SOUDOME
LEKCE.

POKUD
MADAM. SE
KAPULICI ŠLA-
VAM VEDĚT
V MĚSTĚ.

1812 KONČIM S
PŘEDTĚLOVÁNÍM.
ZAVÍM MĚ TOLIK
DALŠÍCH VĚCÍ,
ŽE MĚ DEJŠTÍ
SLECHITĚLSU.

Andre'

NOM'ODVĚDA
Z ROKU 1980
KŘÍŽENEC
FRANKOVKY A
SVATOVAVR-
NECKÉHO

VICHOV
BICHOV
BICHOV

1820

MORAVSKÝ
KRAS

Uprázdňenost je čas milosti

Od října má sbor Brno II nového administrátora, bratra faráře Davida Sedláčka z Miroslavi. A i když je David původně z Brna a s mnohými z nás už měl příležitost se seznámit, přesto jsme pro naše milé čtenáře uskutečnili následující rozhovor. Týden po jeho realizaci navíc byla odtajněna identita uchazeče o farářské místo v Blahoslaváku a naprostou shodou okolností se tedy stalo, že z rozhovoru s administrátorem se stal rozhovor s naším farářským kandidátem.

Davide, kdo tě přivedl ke studiu teologie?

Radek Novák v Nosislavi! Jezdil jsem tam k babičce a dědečkovi na prázdniny a na víkendy a samozřejmě jsem s nimi chodil do kostela. To mě nebavilo, nerozuměl jsem tomu, ale protože jsem měl babičku a dědečka rád, začal jsem v Nosislavi na jejich žádost chodit do konfirmáku. Tehdy nastal zlom — a nejen pro mě. Radek k nám pubertákům a později k mládežníkům přistupoval s naprostým respektem, ptal se nás na naše názory a bral je vážně. Učil nás číst Bibli, probíral ji s námi do hloubky, ptal se nás, jak tomu rozumíme. To je něco, co jsme nikde jinde nezažívali — a už vůbec ne ve škole. Tímto způsobem nás přivedl k víře.

Pak jsem přišel k brněnské mládeži v jedničce, to bylo v první polovině 90. let. Pavel Kalus, Olga Tydlitátová, velká mládež a nekonečné intelektuální diskuze. S mnohými spolumládežníky jsme zamířili do Prahy na teologii.

Kvůli studiu teologie sis, jak si vzpomínám, musel vlastně nejdřív dodělat maturitu.

Ano. Teologii jsme pak studovali s manželkou Martou (roz. Stolařovou) sedm let (brali jsme se ve třetáku). Využili jsme totiž Erasmus a odjeli

na část studií do Rostocku v Německu. Tamější prostředí bylo pro nás formující. Je jiné než to naše českoobrátské. Dobře tam fungovala univerzitní mládež a dost nám byla blízká přetrvávající zkušenost východního Německa.

Ve kterých sborech jsi pak působil a jak dlouho?

S Martou jsme prodlužovali studium, co to šlo, takže závěrečné zkoušky jsme udělali v roce 2004. Pavel Kalus nám pro oba zařídil vikariát v Miroslavi (pro Martu v blízkém Znojme) a později stál u zrodu toho, že jsme šli na své první místo na Vysočinu, Marta do Rané u Hlinska, já do sboru v Krouně. Manželka pak šla na mateřskou a já jsem devět let Ranou administroval. Měl jsem tedy de facto dva sbory. Po deseti letech jsem už měl pocit, že se musím posunout, a tak jsem využil nabídku z Miroslavi. Měl jsem ale obavu, že svým netradičním přístupem nenaplním očekávání tradičního sboru spjatého se silnými farářskými osobnostmi, mými předchůdci, kteří zanechali velkou stopu. Ale zároveň jsem se těšil, že v Miroslavi budu moci rozvinout své teologické myšlenky a že si najdou odezvu u posluchačů.

Jak si mám představit tvůj netradiční přístup?

Nejsem příliš zbožný člověk. Nebo přesněji — nejsem ten slušňák v kravatě, důsledný kalvinista. Měl jsem obavu, že nesplním obraz přísného, důsledného, důstojného faráře-lídra.

Ale oni tě tam už znali.

Ano a mé obavy byly liché. Se sborem jsme se rychle přátelsky sžili. Vyhovovalo mi, že je Miroslav sborem náročným, že tam chtějí něco dělat, podnikat, budovat, žít ze sdíleného evangelia, víry. A že k tomu můžu něco přinést.

Podařilo se ti to?

Myslím, že jo. Samozřejmě — něco se i nepovedlo. Třeba mládež odešla do Brna.

Čím tě tvá působíště nejvíce obohatila, posunula, změnila?

V Krouně jsem se naučil dělat pohřby. Člověk se toho bojí a neví, jak to uchopit. Navíc se jednalo o opravdu různé situace, včetně těch tragických. Naučil jsem se nějak pracovat s lidmi: pohřeb je vlastně

David Sedláček

vždycky setkáním s pozůstalým člověkem; jak pracovat sám se sebou, jak zůstat v té situaci profesionální. Taky mě ovlivnila místní mládež. Některé jsem měl možnost sledovat od konce puberty, přes maturitní plesy po svatby a zakládání rodiny. S mnohými jsem prožíval zásadní kus jejich života. Snažil jsem se porozumět venkovskému sboru, který řeší spoustu praktických otázek, zažil jsem sloučení sboru (Krouna a Svatouch) a následnou spolupráci s kolegou farářem v jednom týmu. Sbory totiž byly sice sloučeny, ale obě farářská místa zůstala zachována.

A v Miroslavi?

Asi největší výzvou byl covid. S tehdejšími vikářem jsme se učili pracovat s mediálním prostorem, když jsme natáčeli podcasty — takové třicetiminutové vstupy s poselstvím.

To tě bavilo?

Určitě! Jen bychom potřebovali více času, lidí a techniky. Pro seniory

jsem ale dělal psané bohoslužby a rozvážel je po domácnostech autem.

V Miroslavi oproti Krouně se taky pracuje v týmech, například na přípravě nedělky, nábožka, Blažkova, návštěv v rodinách, staršovstva. Taky jsem se, myslím, konečně naučil pracovat s dětmi. Sice nikdy nevím, jak třeba to nábožko dopadne, ale mám scénáře, dokážu improvizovat a být si vnitřně jistý. Za tuto školu jsem Miroslavi opravdu vděčný.

Miroslav mi dala taky příležitost pracovat se skupinami, které vyžadují jiný způsob komunikace: se seniory s demencí nebo s autisty, což je totální hardcore. Hraju jim na kytaru a někteří tančí, nebo spíš skáčou. Není to bohoslužba, ale show. Jen musím dávat bacha na to, aby mi nebrali kytaru.

Jak funguje domácí provoz manželů-farářů?

Neděli trávíme každý jinde, kancelář máme v kuchyni. Sdílíme si kázání a teologické nápady, občas si vypomáháme ve sborech. V akci se ale nevidíme, každý si jedeme ve svém světě. Potkáváme se akorát na pastorálkách — kromě farářského kurzu jsou jediným místem, kde jsme spolu.

A na dovolené...

Na dovolenou naštěstí nejsou prachy. Rádi jsme v Miroslavi a koukáme, jak nám roste fíkovník... Samozřejmě, s rodiči jsme byli i někde jinde, třeba v Chorvatsku.

A Blažkov?

Na Blažkov jsem Martě zakázal jezdit a ona tomu naprosto rozumí. Byli jsme tam jako rodina jednou a dopadlo to katastrofálně. Bylo to náročné proto, že jsem musel hrát roli faráře, otce a manžela. Kalamita vos, uspávání, střídavá péče o půlroční dítě, intenzivní sborové společenství, duchovní a jiný program od rána do večera. Na duchovní činnost potřebuju klid od rodiny. Naštěstí jsme se v blažkovském programu postupně rozhodli inspirovat Blahoslavákem a už to tak nehrotíme. Taky si chceme odpočinout...

Kolik sborů (a které) jsi už administroval?

Raná, Nosislav, Znojmo, Silůvky a teď Brno II.

Je administrace pro tebe v něčem dobrá?

V administrovaném sboru panuje jiná atmosféra než v domovském. Můžu v něm fungovat s větší lehkostí, protože na mě neleží tíha sboru. Jsem uvolněnější, a když mezi mnou a lidmi ve sboru panují přátelské vztahy, mohou se začít rodit nečekané a nové věci. Tak jsem to měl v Rané: nemusel jsem ji administrovat devět let, ale chtěl jsem. Mně ten sbor prostě přirostl k srdci. Nejdřív byl na zavření, ale pak se začal rozrůstat. To mi dávalo pozitivní motivaci. V Nosislavi jsem věděl, že je to jen dočasná věc, protože si tam intenzivně hledali kazatele. Silůvky byly jen na krátko. Tam je milé, přátelské prostředí a skvělé staršovstvo. Malý sbor, který je každodenně věrný své věci a bojuje za ni. To je fantastické.

A Blahoslavák?

Vidím, že je tady obrovský balík práce, a mám respekt vůči všem, kteří berou na sebe spoustu úkolů. Zvlášť když jsou vytíženi v práci nebo v domácnosti. Jinak se tady jako administrátor spíš rozkoukávám, než abych mohl zodpovědně hodnotit, nebo dokonce radit.

Proč se říká, že sborům prospívá být bez faráře?

Uprázdňenost je čas milosti, kdy si uvědomujeme, kde máme skryté kapacity, jaká máme obdarování, která můžeme rozvinout. Sbor se může pročistit a být tak připraven na nového kazatele. Řekl bych ale, že ideální doba jsou dva roky, doba, kdy je možné tento stav utáhnout. Tři roky jsou už na hraně, může se začít šířit představa, že jako sbor asi máme blbou pověst.

A ty jako farář by ses nechal blbou pověstí sboru ovlivnit?

Každý sbor má nějakou pověst. Pokud je schopen sebereflexe, otevřené diskuze, pak je to skvělé. Vždycky dochází ke střetům, ačkoliv se zprvu zdá, že je vše zalité sluncem.

K přechozí otázce a na druhou stranu, když sbor ten stav uprázdněnosti nezažije: do Miroslavi jsem nastupoval těsně po předchozím faráři a měl jsem pocit, jako bych se někomu vlamoval do domácnosti. Trvalo mi víc než půl roku, než jsem se toho zbavil.

Co si myslíš o hypotetické situaci sloučení sborů Brno I a Brno II?

Oba sbory jsou velmi vnitřně specifické, a zatím tedy není důvod mluvit o nějakém spojování. Každý sbor žije jinak, má jiný liturgický prostor, z toho plyne, že i bohoslužby vypadají jinak, jinak formují komunitu, jinak její přemýšlení. A tou odlišností může každý jinak působit ve svém okolí i v rámci města Brna. Dokud to funguje, je třeba to podporovat. To ale samozřejmě nebrání společným aktivitám. Jedni konfirmandi, jedna mládež, společné aktivity s dětmi, Noc kostelů a další akce během roku.

Jak vidíš budoucnost sborů či naší církve?

Nevím. Z vlastní zkušenosti můžu mluvit o slučování sborů, jak jsem ho zažil v Krouně: lepší variantou je, když se sloučí dva životaschopné sbory, třeba velký a malý, které mají potenciál ke vzájemnému obohacování, než když se počká, až jeden z nich téměř vymře a stane se kazatelskou stanicí. Tehdy velký sbor Krouna se skřípěním zubů odhlásoval sloučení se Svratouchem, a ten — šestičlenný — taky. Na jedné straně byla naštvanost, na druhé rezignace. Takhle ne! Pojďme to raději udělat dřív. Bude to sice pokračování církve v jiných strukturách, ale neznamená to konec církve. Je to příležitost dát jí novou, inspirační podobu, z níž mohou vzejít nové aktivity, které budou smysluplné jak pro okolí, tak pro církev samotnou.

Lenka Dobrovolná ■

V církvi se cítím jako doma

Sbor Brno II je momentálně déle než rok neobsazen, což je doba, kdy si snad mnohem více uvědomujeme roli faráře a jeho mnohostranný přínos pro sbor. Ještě že máme výpomocné kazatele, díky za ně! Vyzpovídali jsme kazatele Michala Marka (z Brna II) a Petra Loukotu (z Brna I), abychom přiblížili nejen jejich práci, ale i je samotné.

Scházíme se spolu pár dní před nedělí, kdy budete kázat. Michal v Blahoslavově domě a Petr v Nikolčicích. Jak dlouho vám trvá, než se na takové kázání připravíte?

Petr Loukota: Je to dlouhý proces. Pořád u sebe nosím sešit, a když mě něco napadne, třeba v šalině, vytáhnu ho. Zapisuji si myšlenky, jak přicházejí. Hotové kázání píšu zhruba týden.

Michal Marek: Já to mám tak nějak podobně. Ty texty procházejí různými úpravami, přepisují je třeba dvakrát. A pokud dám kázání přečíst své ženě, tak ho píšu i natřikrát. Na druhou stranu je možné jedno kázání použít víckrát, s jedním kázáním můžu objet více sborů. **P:** Ale stejně se k němu vracíš. **M:** Častokrát v něm něco aktualizuji. Chci si připravit celé bohoslužby tak, aby byly aktuální... **P:** A k tomu ještě vybrat písně, protože ne v každém sboru zazpívají ty stejné.

Tak to opravdu není jednoduché přijet do sboru s kázáním připraveným na míru...

P: Kolikrát se jedu do sboru, kde jsem nikdy nebyl, podívat. Třeba týden předem. Takto jsem jel do Klobouk, do Nosislavi. Snažím se, abych ten sbor viděl, mohl ho ochutnat. Pomůže mi to lépe se připravit.

M: Navíc každý sbor má svou zavedenou liturgii. A pak jsou kazatelé, kteří mají to svoje a nechtějí se toho vzdát. Přijde mi to škoda na obě strany. Pro kazatele je obohacující vyzkoušet si něco jiného, proto se tomu nebráním. Myslím si, že i pro ty sbory může být přínosné, když

jim tam někdo jiný vnese nějakou změnu. Třeba v jednom sboru, jakmile skončí bohoslužby, začne varhaník hrát takovou meditační hudbu. To je chvilka, kdy všichni potichu sedí a mají možnost vstřebávat kázání.

A co tréma?

M: Určitá míra napětí je vždycky, ale člověk se postupně otrká. Vzpomínám si, když jsem kdysi dávno v Blahoslaváku vystoupil na sborovém shromáždění a měl jsem jenom přečíst kratičkou zprávu o neděle, jak se mi z toho rozklepala kolena.

P: Nemůžu říct, že bych ke kazatelně suverénně nakráčel. Ale postupem času už to není tak dramatické, už je to známější, zažitější. Vždycky však k tomu přistupuji s pokorou. Vzpomínám si na své první, vlastně zkušební kázání v Červeném kostele. Přijel tehdy Daniel Ženatý. Nikdy nezapomenu na to, jak jsem se na okamžik zamyslel a vzápětí se ztratil v textu. Vůbec jsem v tu chvíli netušil, kde jsem skončil. Naprosto. Hleděl jsem do textu a hlavou se mi honily myšlenky: Mám odejít? Mám sejít z kazatelny dolů? Dodnes nevím, jestli jsem navázal přesně na tom místě, kde jsem skončil. Ale Daniel Ženatý mě obrovsky podpořil. Celkově můžu říct, že se mi v našem sboru káže dobře. Nevnímají mě jen jako záskok za faráře, neříkají si: No tak jo, chvíli to vydržíme. Naopak, vždy od nich cítím podporu.

M: Já jsem si při prvním kázání zapomněl vzít na kazatelnu Bibli. Musel jsem si pro ni seběhnout. A protože jsem si ten verš pamatoval, už jsem ho během cesty dolů a nahoru do svého mikroportu uvedl. Koutkem oka jsem viděl, jak někteří stěží zadržují smích.

Jak vypadala vaše cesta k rozhodnutí stát se výpomocnými kazateli? Co bylo tím semínkem, které ve vás vzklíčilo a probudilo touhu přihlásit se ke studiu.

P: Svého času jsem sloužil jako misijní pracovník v Teen Challenge — tato křesťanská organizace pomáhá lidem se závislostmi. V tom programu byla parta kluků; společně jsme navštěvovali různé církve

a prezentovali jsme svou práci, ukazovali jsme, jak těmto lidem pomáháme. A mně jako vedoucímu občas připadla i úloha připravovat duchovní program, napsat kázání. A tehdy jsem poprvé zjistil, že mě to naplňuje radostí ze zvěstování evangelia. Až mnohem později, po mém vstupu do sboru Brno I, se objevila nabídka teologického studia pro laiky.

M: Navrhl jsem to na staršovstvu s tím, že by se někdo mohl na ten kurz přihlásit. Nikdo se k tomu neměl. Dlouho jsem se tou myšlenkou zaobíral, čekal jsem, jestli mě někdo v tom rozhodování podpoří. Ta podpora nakonec přišla, takže jsem téměř na poslední chvíli podal přihlášku. Musím říct, že sám, jen tak svévolně, bych do toho nešel. Ta podpora sboru byla pro mě zásadní.

Jak se vaše cesta v církvi vyvíjela?

P: Poprvé jsem přišel do styku s evangelíky v roce 1986. Tehdy jsem pracoval na šachtě v Sokolovském uhelném revíru a mým vedoucím byl evangelík, který mne přivedl do kazatelské stanice v Jáchymově. To prostředí věřících byl takový ostrov svobody v totalitním marasmu. Přišel rok 1989, začal jsem podnikat a dostal se do různých nepříjemností. Vlastně jsem zažil šílený pád až na úplné dno. Událo se toho mnoho a ty zážitky mě opět přivedly k Bohu. Nejsilnější zážitek s Bohem mám z doby, kdy jsem na tom byl nejhůře. Na Silvestra v jednom společenství baptistů jsem si vytáhl papírek s veršem — Jeremiáš 29, 11—12: „Neboť to, co s vámi zamýšlím, znám jen já sám, je výrok Hospodinův, jsou to myšlenky o pokoji, nikoli o zlu: chci vám dát naději do budoucnosti. Budete mě volat a chodit ke mně, modlit se ke mně a já vás vyslyším.“ Trvalo řadu let, než jsem se z toho vyhrabal. Dostal jsem se do programu Teen Challenge, prošel jím a pak tam zůstal jako misijní pracovník. A když jsem se potom seznámil se svou manželkou a společně jsme se přestěhovali do Brna, zakotvil jsem v evangelické církvi.

M: Moje cesta byla taky trnitá. V 90. letech, kdy došlo k uvolnění a začali sem jezdit američtí misionáři a vznikat církve, o kterých nikdo

nikdy předtím neslyšel, se spousta mých kamarádů ocitla v těchto nových společenstvích. Já jsem v tom tak nějak lítal a zároveň si stále držel odstup. Ten mi vydržel asi tak třicet let. Bojoval jsem s různými myšlenkami, co chci a nechci, kladl si různé filozofické otázky. Zajímal mě psychologie, kterou jsem nakonec vystudoval v kombinaci se sociologií, ta mě pak uchvátila mnohem více. Až nakonec ve mně zvítězilo takové to kierkegaardovské pojetí „musíš do toho prostě skočit“, čili nechat rozum stranou a jednat srdcem. Pak jsem se nechal pokřtít a od té doby ty pochybnosti tak nějak ustaly.

Jak dlouho jste výpomocnými kazateli?

P: Byl jsem ordinován v roce 2021.

M: Já jsem byl ordinován loni v červnu, ale už předtím jsem měl aspoň tak deset kázání.

Pokud zrovna nemusíte připravovat kázání, jak nejraději trávíte svůj volný čas?

M: Dříve jsem hodně sportoval. Teď trávím čas s rodinou, máme zahradu s chatou. Občas vyrazíme na výlet. Když je čas, rád sáhnu po nějaké knížce.

P: Já si užívám jízdu na koloběžce. Rád vyrážím do přírody. Teď plánuju, že půjdu se syny stezku Českem. Loni jsem ji absolvoval na koloběžce, ujel jsem zhruba 400 km. Pobyt v přírodě znamená pro mne intenzivní prožitek Boží blízkosti. A četba. Teď zrovna čtu román Vyvolení Chaima Potoka. Židovství mě velmi zajímá, ale inklinuji i k mystice. Mystika a evangelík? *(smích)* Mezi mystiky bychom mohli počítat luterána Jacoba Böhma a taky Komenského. Potěšilo mě, že vyšla kniha Petera Zimmerlinga Evangelická mystika.

M: Problémem evangelíků je, že v tom záchvatu obrazoborectví všechno strhali a v kostelích zůstaly jen holé stěny.

P: Hodně mě ovlivňuje Obnovená jednota bratrská, zejména událost, která se stala v Ochranově 13. srpna 1727. A ještě zmíním jeden silný zážitek: loni jsem pobyl týden u bosých karmelitánů ve Slaném. Vypnul

Michal Marek a Petr Loukota, dvojice výpomocných kazatelů

jsem telefon a trávil čas s nimi, účastnil se modliteb, nabídl jim pomoc na zahradě. A četl jsem duchovní literaturu. Nádherný týden.

Kázete raději na Starý nebo na Nový zákon? Z čeho při přípravě kázání čerpáte? Jaké zdroje využíváte?

M: Dávám přednost Novému zákonu. I když mám rád spoustu starozákonních knih, Joba, Kazatele... Ale asi nejraději mám ta evangelia. V kazatelství jsem pořád na začátku a každá perikopa je pro mě úplně nová, proto mám co poznávat a osahávat. Ta evangelia jsou naplněna nadějí. Žena mi vždycky říká, abych v kázání vyjádřil naději, abych promluvil k lidem radostně. Aby z kostela neodcházeli s kyselým obličejem.

P: Já mám řadu od České biblické společnosti. Taky sahám k Mrázkovým komentářům. Oblíbil jsem si i poslech podcastů, třeba Petra Vaňury. Důležitá je pro mě modlitba a určitým způsobem meditace nad textem, to pak ta slova přicházejí sama. Díky Bože, díky Duchu svatý, že ke mně takto promlouváš. Zásadní je i to, aby kázání šlo ze srdce. A byla

v něm i ta naděje, proto když kážu na starozákonní text, snažím se ho zakončit nadějí na vzkříšení.

M: Já se s tou literaturou teprve seznamuji, objevuju ji. Když dělám exegezi nebo se zamýšlím nad biblickým textem, hodně využívám AI. Je to skvělý pomocník.

Jaká témata a motivy v Bibli vás oslovují?

M: Těch motivů je spousta. Nedávno jsem jeden z nich uvedl v kázání. „Nebojte se — radujte se — milujte se.“ Na tom můžeš postavit celý svůj život. Možná právě za tím strachem se skrývá všechno zlo světa. Protože právě ten motivuje lidi k tomu, že raději zaútočí jako první. Nebo třeba ve Zjevení je verš: „Hle, stojím u dveří a tluču; kdo by uslyšel můj hlas a otevřel dveře, k tomu vejdu a budu s ním večeřet a on se mnou.“ Prostě ty se nemusíš nikam dobývat. Stačí jenom otevřít, protože ta klika je na tvé straně. Bůh je tady a na tobě je pozvat ho k sobě dál. A taky se nebát odevzdat se do Boží náruče.

P: Já bych to doplnil o téma vděčnosti, které je pro mne důležité a které se snažím do kázání vkládat. A také zmíněný verš z Jeremiáše, ten mě nese životem.

M: Ještě k tomu strachu: nedávno se mi dostala do rukou kniha Rutgera Bregmana: Lidstvo. Dějiny naděje. V té knize se autor snaží vyvracet filozofickou tezi Thomase Hobbesa, že člověk je ve své podstatě zlý. Naopak, je dobrý. A dokazuje to na řadě příkladů. Tvrdí, že kdybychom nebyli manipulováni výroky politiků, novinářů atd., byli bychom schopni jednat jinak, měli bychom větší chuť se dohodnout a kooperovat spolu. Ta publikace v sobě nese poselství naděje.

Vaše přání nebo ideální představa naší církve?

P: To je těžká otázka. Jsem za naši církev obrovsky vděčný, za to, jaká je, za to, že mi dává pocit svobody. Na druhou stranu si kladu otázku, jestli evangelium zvěstujeme dostatečně srozumitelně. Především bych chtěl vyzdvihnout svou vděčnost za svobodu, za prostor, který všem dává bez ohledu na jejich orientaci nebo politickou příslušnost.

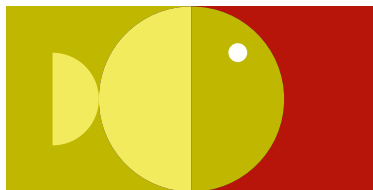
Otevřeně můžu říct, že se v církvi cítím doma. A jsem rád, že můžu nejen kázat slovem, ale také sloužit rukama. Má práce pečovatele v Diaconii se s kazatelstvím krásně doplňují a propojují.

M: Rád bych, aby si naše církev zachovala svou autenticitu, která vychází z českých dějin, z našich kořenů, sahá do dob Jana Husa, předluterovských. A byl bych opatrný vůči přijímání trendů, které jsou módní. V kázáních se snažím vystríhat všech ideologických a politických témat. Moje ideální představa je, aby se v kostele scházeli lidé, kteří jsou stoupenci, voliči všech politických stran, od extrému na jedné straně až po ten druhý, ale aby z kostela odcházeli s vědomím, že všichni jsou sestry a bratři v Kristu, že Ježíš Kristus je spojuje. Protože i kdybych z kazatelny hlásal nějaké své politické názory, stejně nikoho nepřesvědčím, akorát ho naštvu.

P: Někdy se mi zdá, že chodíme kolem Božího slova jako kolem horké kaše, jako bychom se báli o některých věcech otevřeně mluvit. Proto považuji za inspirativní a obohacující udržovat kontakt s lidmi z jiných společenství, kde se projevuje víra trochu jinak. Je to, jako bych šel na louku a viděl mnoho květin. Každá má jinou barvu, ale dohromady tvoří krásný obraz. A byl bych moc rád, kdyby to tak pestré bylo i mezi lidmi.

Takže, přejme si, abychom častěji chodili na rozkvetlé louky a dokázali se radovat z té pestrosti a krásy. Abychom ty barevné květy viděli i v lidech kolem sebe.

Markéta Tardy Páralová ■

Sváteční bohoslužby

	Brno I	Brno II
2. dubna Zelený čtvrtek	19 hod. Betlémský kostel pašije podle evangelisty Marka s večeří Páně	18 hod. Blahoslavův dům pašije podle evangelisty Jana s večeří Páně
3. dubna Velký pátek	10 hod. Červený kostel bohoslužby s večeří Páně	9 hod. Blahoslavův dům 10.30 hod. Tišnov bohoslužby s večeří Páně
5. dubna Hod Boží velikonoční	10 hod. Červený kostel 14 hod. Rychmanov bohoslužby s večeří Páně sbírka na Hlavní dar lásky Jeronýmovy jednoty	9 hod. Blahoslavův dům 10.30 hod. Tišnov bohoslužby s večeří Páně sbírka na Hlavní dar lásky Jeronýmovy jednoty
6. dubna Velikonoční pondělí	10 hod. Červený kostel bohoslužby	

Pro členy sboru Brno II nabízí sestra farářka Milča Řezníčková (telefon 723 552 900) možnost domluvy domácí velikonoční pobožnosti s vysluhováním večeře Páně. Nadto ráda zprostředkuje také pastorační návštěvu administrátora sboru bratra faráře Davida Sedláčka.

O svátcích bude na blahoslaváckém youtube-kanále zveřejněn záznam velikonočních vigilií, které nejen pro členy sboru, ale i pro širokou evangelickou veřejnost připravili Jaroslav Kučera, Jaroslav Vítek, audio-video tým, zpěváci a čtenáři z Blahoslavova domu.

Kalendář sborových akcí

Brno I

1.—3. května	návštěva partnerského sboru v Basileji
29. května	Noc kostelů, výstava Libor Veselý
7. června	nešpory v rámci 45. ročníku Brněnského varhanního festivalu (ČK)
4. června	II. Malý Prater (BK)
12.—14. června	sborový víkend na Blažkově
21. června	konec školního roku na Pellicově
22.—23. června	voda dorostu a konfirmandů
25.—31. 7.	tábor v Pusté Rybné
1.—7. srpna	sborová dovolená na Blažkově

Brno II

25. května	bohoslužby na Svatodušní pondělí (zveme i Brno I)
29. května	Noc kostelů (písařská či baletní dílna, divadlo Jana Horáka o tučnácích a Jobovi, výstava obrazů, autorské čtení Petra Pazdery Payna, kafičko s faráři či dobročinné palačinky)
5.—7. června	sborový víkend na Blažkově
6.—7. června	výlet Tišnovských do Silůvek
25. 7. — 1. 8.	sborová dovolená na Blažkově

Brno I a II

30. 4. — 4. 5.	brigáda na Blažkově
7.—10. května	brigáda na Blažkově

Brněnský seniorát

21. června	seniorátní zasedání JJ ve sboru Brno-Husovice
------------	---

Mládež Brněnského seniorátu

15.—17. května	školka mládeže ve Svitavách
----------------	-----------------------------

Přijed'te na Blažkov!

Sestry a bratři, přijed'te mezi nás, kdo máte čas a chcete příjemně strávit zbytek léta ve středisku na **BLAŽKOVĚ** spolu s jinými staršími, životem zkušenými evangelíky a sdílet stimulující křesťanské společenství v jednoduchých podmínkách bez luxusu a placené obsluhy, ale s o to větší radostí z toho, že se o sebe staráme s Boží pomocí sami, vaříme si z vlastních surovin a také program máme vlastní, do něhož každý dle svých schopností a obdarování přispívá. V neděli zpravidla uvítáme mezi námi obětavého faráře, který poslouží bohoslužbou, ale ranní a večerní ztišení je na nás. Nikdo není do ničeho nucen, a přesto vše nakonec funguje. Radujeme se ze života a je nám spolu vždy dobře.

I když většina z nás je z jižní Moravy, bývají s námi někteří až z Čech a Slovenska. Chodíme na houby, vedeme vážné i veselé hovory, o zpěv a humor není nouze.

Pobyt pro seniory se bude konat v termínu 29. 8. — 5. 9. 2026.

Pro další informace a přihlášení můžete napsat na adresu petrsocha@email.cz nebo na tel. 608 456 798.

Živý kolot v přísálí tanečního parketu

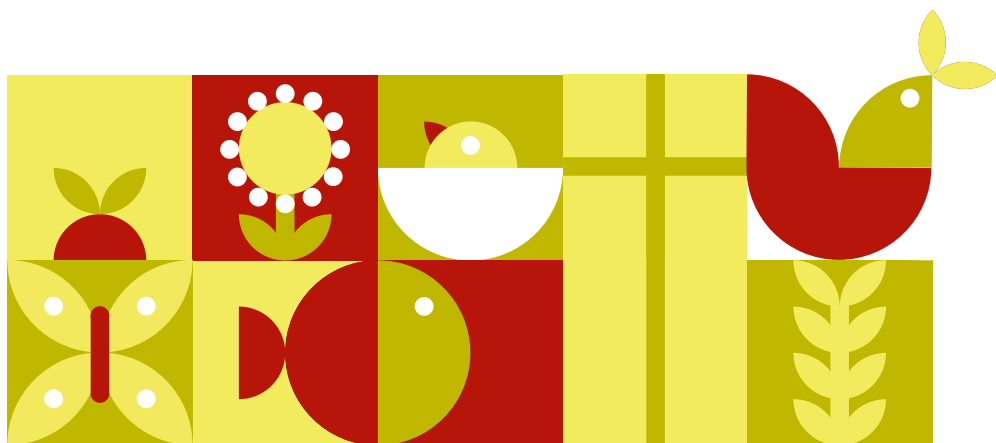
Sestry

Tanečník z rodu Pytlíků s elegantní evangeličkou Petrou

Matěj za hobita, Ema za elfku

List sborů Českobratrské církve evangelické v Brně I a Brně II.
Vychází čtyřikrát ročně, uzávěrka příštího čísla je 29. května 2026.

V tištěné verzi za doporučenou cenu 80 Kč,
lze ji uhradit níže přiloženým QR-kódem. O zaslání elektronické verze lze
požádat e-mailem na uvedené sborové adresy.

Odpovědná redaktorka Lenka Dobrovolná (lendobrovolna@seznam.cz).

Grafická úprava Jitka Jirásková. Plakát pro děti Iva Tůmová,
presbyterský komiks Petr Dobrovolný.

Fotografie laskavě poskytli Ondřej Macek, Iva Květonová, Markéta Tardy

Páralová, Petr Lindner,

Ondřej Potoček, Benfoto ad.

Jazykovou korekturu provedli Klára a Roy Douškovi.

Děkujeme všem přispěvatelům za jejich články.

Registrace MK ČR E12109

Kontakty: FS ČCE Brno I, Opletalova 6, web: cervenykostel.cz;

e-mail: sbor@cervenykostel.cz

faráři: Ondřej Macek (tel. 739 244 754) a Iva Květonová (tel. 734 857 003)

FS ČCE Brno II, Lidická 79, web: blahoslavak.cz

e-mail: sbor@blahoslavak.cz;

administrátor: David Sedláček (tel. 603 186 128)

Brno I

Brno II

